

Arrest

nr. 289 065 van 19 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Paulin KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving en de beslissing tot intrekking van een visum van 12 mei 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 12 mei 2023 staande gehouden aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal. Diezelfde dag neemt de verwerende partij onder meer een beslissing tot terugdrijving, een beslissing tot

intrekking van een visum en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. De eerste twee beslissingen worden thans aangevochten.

De motieven van de beslissing tot terughrijving luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 12/05/2023 om ... uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal werd door ondergetekende, [...]

De heer/ mevrouw :

[...]

die de volgende nationaliteit heeft Burkina Faso wonende te /

houder van het document nationaal paspoort van Burkina Faso nummer [...]

afgegeven te Direction Generale de la police nationale op 16.04.2019

*houder van het visum nr. * van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging te Ouagadougou geldig van 07.05.2023 tot 29.05.2023*

voor een duur van 7 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Addis Ababa met ET724 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Betrokkene verklaart naar Brussel (België) te komen voor toerisme voor een verblijf van 6 dagen (terugkeerticket dd 17.05.2023) Betrokkene is in het bezit van 2 hotelreservaties ‘Appart City confort Bruxelles’ is geboekt van 12 tem 17 mei en ‘Hygge hotel’ is geboekt van 12 tem 13 mei; Over de boeking van deze hotels kan betrokkene geen uitleg geven. Betrokkene verklaart voor toerisme hier te zijn maar is niet in het bezit van enig reisdocumentatie, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie. Volgens de informatie in ‘Visnaet’ blijkt dat betrokken een ander hotel en een planning heeft doorgegeven voor de aanvraag van zijn visum.

[...]”

2. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op in zoverre de vordering is gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum, in essentie omdat luidens artikel 39/82, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alleen een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend tegen een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel.

2.2. Verzoekers raadsvrouw betoogt ter zitting dat de vordering tegen de intrekkingsbeslissing wel degelijk ontvankelijk is. Zij stelt dat de intrekking van het visum de grondslag vormt voor de terughrijving en wijst erop dat ook voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen worden gevraagd inzake beslissingen die geen verwijderings- of terughrijvingsmaatregelen uitmaken.

2.3. De exceptie wordt aangenomen, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]"

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum. De argumenten van verzoeker doen daaraan geen afbreuk: uit artikel 3, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het bestuur eerst de beslissing tot terugnrijving nemen, en daarna degesvallend de beslissing tot nietigverklaring of intrekking van het visum, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat de terugnrijving het gevolg is van de intrekking van het visum. Verder, waar verzoeker wijst op de mogelijkheid om inzake beslissingen die geen verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel zijn toch een vordering houdende het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen voor zover er ook sprake is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, kan de Raad alleen maar vaststellen dat in het thans van toepassing zijnde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet enkel sprake is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel zonder meer.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Uiteenzetting van het ernstig middel

Het enig middel wordt door verzoeker uiteengezet als volgt:

« Le requérant prend moyen unique fondé sur l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 14, 21, 32 et 34 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement Européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code des visas); De l'article 5 du Règlement (CE) n°562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (Code frontières Schengen) ; Des articles 3 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ».

Attendu que lorsqu'elle adopte une décision d'abrogation de visa fondée sur les articles 32 et 34 du code des visas, l'administration, qui bénéficie d'un large pouvoir d'appréciation à cet égard, doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision elle-même, les raisons pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies, étant entendu que la non production, à la frontière, d'une ou plusieurs des pièces justificatives requises, par l'article 14 du code des visas, pour l'obtention de ce visa n'emporte pas automatiquement l'abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites. Cette motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de la cause.

Considérant que la partie adverse fait référence à l'article 3, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants:

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement du requérant et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence ;

Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, le requérant souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme lui ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen. L'on devrait lui indiquer quel document de voyage qu'elle devrait disposer avant de le sanctionner de ce chef. Ce qui n'a pas été le cas ;

Que dans sa demande de visa, le requérant a bien pris soin d'indiquer que l'objet de son voyage était de faire du tourisme. Il avait en sa possession une réservation d'hôtel couvrant toute la période de son séjour en Belgique.

Qu'il sied de lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit :

«Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ; »

Qu'il convient de rappeler que le requérant a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée.

Qu'elle a fourni tous les documents qui étayaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visa :

- formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa SCHENGEN.

- un passeport en cours de validité

- les documents indiquant l'objet du voyage

- les documents relatifs à l'hébergement

- les documents indiquant que vous disposez de moyens de subsistance personnels suffisants.

Qu'il a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents. Il a fourni les documents relatifs à l'hébergement

Qu'il a prouvé les moyens de subsistance suffisants ;

Qu'il a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter l'espace Schengen, le centre de ses intérêts tant affectif qu'économique se trouvant dans son pays ;

Que s'agissant du document de voyage, le requérant est arrivé en Belgique muni d'un passeport vêtu d'un visa en court de validité ;

Qu'on ne lui reproche aucune irrégularité, ni falsification dudit document ;

Que pour que le consulat ou l'Ambassade d'un Etat membre délivre un visa au terme de l'article 24 al 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al 4 du code des visas ;

Qu'en l'espèce, le poste diplomatique belge au Burkina Faso a délivré un visa valable pour du tourisme ;

Que dans la pratique de cette représentation diplomatique, le visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, 1 précité ;

Que cet article 21 est ainsi libellé :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa demandé ».

Que l'article 24, quant à lui dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21 ».

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait été jamais délivré ;

Que ce refus d'accès est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans les décisions querellées.

Qu'en effet, la partie adverse lui reproche d'avoir plus d'une réservation d'hôtel et de ne pas disposer d'un plan touristique.

En ce qui est de la réservation d'hôtel, le requérant a présenté une réservation d'hôtel qui couvre toute la période de son séjour sur le territoire du royaume. Il a en outre présenté son smartphone qui contenait un

plan touristique. Il a donné des explications sur le lieu qu'il devait visiter en Belgique. Il ne comprend pourquoi la partie adverse n'a pas pris compte de ces éléments.

Que pareille motivation est erronée et en contradiction avec les éléments du dossier dès lors que le requérant a malgré la difficulté de communication avec les agents qui l'ont interrogé, présenté des messages contenant sa réservation d'hôtel et le plan touristique.

Il avait dans son téléphone tous les documents et a dit venir en touriste, l'objet de son voyage n'a donc pas changé.

Que le requérant a demandé un visa pour faire du tourisme, il a présenté les documents y relatifs, on ne peut donc pas lui reprocher d'avoir modifié l'objet de son séjour.

Que surabondamment, il convient de rappeler qu'aucune disposition légale n'impose la production des documents exigés par la partie adverse quand bien même le requérant avait dans son téléphone tous les documents nécessaires.

Que le but du séjour est totalement justifié par le souhait de visiter la Belgique.

Que par conséquent, tant l'objet que le but du séjour ressortent manifestement des informations fournies par le requérant lors de son audition à l'aéroport.

Que la difficulté de communication entre le requérant et les agents qui l'ont interrogé à l'aéroport est la cause de cette incompréhension et de ces décisions stéréotypées.

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 32 §1 a) ii) du Code visa en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce ;

Que la justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste ;

Que l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et ces décisions souffrent d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait au requérant d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour ;

Qu'il a obtenu le visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse ;

Que de plus, le poste diplomatique belge au Burkina Faso avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa ;

Qu'en effet, les règlements ainsi que les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition ;

Que manifestement, l'office des étrangers rajoute à la loi en créant des conditions nouvelles ;

Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, le requérant a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire ;

Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse d'autant plus que le requérant a justifié l'objet et les conditions de son séjour, et qu'il n'est pas signalée aux fins de non-admission, d'autres conditions supplémentaires devraient être précisées au requérant avant qu'il ne voyage ;

Que lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe de bonne administration et par ricochet excès de pouvoir ;

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef ;

Attendu qu'au regard de ce qui précède, il convient de dire que les faits tels que soutenus par le requérant sont avérés, d'autant plus que le poste diplomatique belge au Burkina Faso s'est basé sur ces éléments pour pouvoir octroyer le visa ;

Que la partie adverse aurait dû se référer à la demande introduite par le requérant dans son pays d'origine pour vérifier si toutes les conditions étaient remplies ;

Qu'il y a une présomption dans le chef du requérant d'autant plus que le visa lui a été accordé ;

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique ;

Que l'administration doit à avoir connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision ;

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi ;

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par le requérant relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait ;

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par le requérant en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation ;

Qu'en agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir ;

Qu'il résulte de ce qui précède que les décisions querellées reposent sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale ;

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs. »

3.2. Beoordeling van het ernstig middel

Zoals hiervoor al werd geoordeeld, is de vordering niet ontvankelijk in de mate dat ze gericht is tegen de beslissing tot intrekking van het visum. In zoverre het middel deze beslissing viseert, wordt het dus niet onderzocht.

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Deze bepaling laat de verwerende partij toe om, ook wanneer een vreemdeling in het bezit is van een visum, een aantal verificaties door te voeren. Het gegeven dat verzoeker in het bezit was van een visum type C, vrijwaart hem dus niet van een eventuele inreiscontrole waarbij hij desgevallend documenten dient voor te leggen en uitleg moet kunnen geven over het doel van zijn voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

De Raad herinnert verder aan artikel 6 van de Schengengrenscodex (Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen) dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

[...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

[...].”

Bijlage 1 bij de Schengengrenscore bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan. Zo wordt voor toeristische of privéreizen verwezen naar

“i) documenten ter staving van logies:

- *in geval van verblijf bij een gastheer: uitnodiging door deze gastheer;*
- *bewijsstukken van logiesverstreckende bedrijven, of enig ander geschikt document waaruit het voorgenomen onderdak blijkt;*

ii) documenten ter staving van de reisroute:

- *bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken;*

iii) documenten ter staving van de terugkeer:

- *een retour- of rondreisticket;”*

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook beschikken over voldoende middelen van bestaan én het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

[...]

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

[...]”.

Gelet op artikel 3 van de Vreemdelingenwet en de hiervoor weergegeven bepalingen van de Schengengrenscore, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij een voorwaarde heeft toegevoegd aan het wettelijke kader door bij een inreiscontrole zijn werkelijke reisdoel na te gaan, niettegenstaande hij in het bezit was van een visum. Waar verzoeker er dus op wijst dat hij had voldaan aan alle voorwaarden tot afgifte van een visum, en hij daarbij verwijst naar de verschillende bepalingen van de Visumcode met betrekking tot de bewijsstukken die moeten worden neergelegd (artikel 14), de controle van de voorwaarden voor binnenkomst en risicobeoordeling (artikel 21) en de criteria tot weigering van een visum (artikel 32), kan hij zich daar niet dienstig op beroepen om de thans bestreden beslissing als onwettig te laten doorgaan.

De verwerende partij heeft bij de beoordeling van de vraag of het doel van het voorgenomen verblijf afdoende is aangetoond een ruime discretionaire bevoegdheid, en de Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoeker verklaart naar Brussel te komen voor toerisme voor een verblijf van 6 dagen, dat hij in het bezit is van 2 hotelreservaties die deels overlappen, dat hij over deze boekingen geen uitleg kan geven, dat hij verklaart voor toerisme hier te zijn maar niet in het bezit is

van reisdocumentatie, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie en dat blijkt dat hij bij zijn visumaanvraag een ander hotel en planning heeft doorgegeven.

Verzoeker stelt daar tegenover dat uit zijn visum, zijn hotelboekingen en het feit dat hij een toeristische planning had op zijn smartphone, onmiskenbaar blijkt dat hij naar België is gekomen om toeristische redenen. Verder wijst hij op communicatieproblemen tussen de grenswachters en hemzelf die ten onrechte tot de bestreden beslissing hebben geleid.

Uit het 'Grensverslag : onduidelijk reismotief' dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker had verklaard naar België te zijn afgereisd voor toerisme, maar dat hij geen enkele bezienswaardigheid die hij zou gaan bezoeken kon opnoemen en geen enkele concrete informatie kon geven over de invulling van de komende 6 dagen. Hij kwam niet verder dan het vermelden van de naam van de eindbestemming van zijn vlucht, namelijk Brussel. Verzoeker betoogt dan nu wel dat hij omwille van communicatieproblemen niet of verkeerd begrepen werd, maar deze problemen, of het feit dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen, blijken nergens uit. Evenmin blijkt uit het verslag dat verzoeker wél enige toelichting zou hebben kunnen geven omtrent de plaatsen die hij zou gaan bezoeken. Verzoekers loutere beweringen volstaan niet om daar anders over te doen denken: van het verslag opgesteld door de grenspolitie moet op het eerste gezicht worden aangenomen dat de inhoud overeenstemt met de feiten, tot het bewijs van het tegendeel is geleverd. Met zijn loutere beweringen levert verzoeker een dergelijk bewijs niet. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoeker thans betoogt dat hij zijn reisplanning zou hebben getoond op zijn smartphone. Overigens, waar verzoeker lijkt te kunnen worden bijgetreden waar hij ter zitting betoogt dat hij in deze tijden niet meer in het bezit moet zijn van uitgeprinte plannen nu alles toegankelijk is via internet en smartphone, werpt hij daarmee op het eerste gezicht geen ander licht op de bestreden beslissing. De Raad kan het, in het licht van de zeer korte verblijfsduur van verzoeker -6 dagen-, immers niet kennelijk onredelijk achten dat van verzoeker wordt verwacht dat hij bij aankomst in Brussel meer informatie zou kunnen geven omtrent zijn concrete plannen dan hetgeen thans werd vastgesteld. Daarbij komt nog dat verzoeker weliswaar een hotelreservatie kon voorleggen voor de volledige verblijfsduur, maar dat hij geen enkele uitleg kon geven omtrent een tweede hotelreservatie die deze periode deels overlapt. Zoals de verwerende partij ter zitting nog stelt, geeft hij hierover in zijn verzoekschrift nog steeds geen uitleg.

In het licht van de vaststellingen die door de verwerende partij werden gedaan toont verzoeker niet aan dat deze op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat het doel van het voorgenomen verblijf niet werd gestaafd. Evenmin lijkt aannemelijk te zijn gemaakt dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd. Het enig middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld. De verwijzing, door verzoeker, naar artikel 5 van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 wordt op geen enkele wijze toegelicht en is overigens niet dienstig, nu deze Verordening werd vervangen door Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen, waarnaar hiervoor in dit arrest reeds werd verwezen.

3.2. Het enig middel is niet ernstig. Derhalve is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. DILLEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DILLEN

A. WIJNANTS